

Abstrakt

Tato bakalářská práce se zabývá souvislostmi mezi melodramatem a „divadlem krutosti“ Antonina Artauda. Vychází především z koncepce „melodramatické imaginace“, jejímž autorem je literární teoretik Peter Brooks: podle jeho teorie lze melodrama uchopit nikoli jako pouhý nízký žánr či fenomén populární kultury, nýbrž jako estetický systém se širokým repertoárem výrazových prostředků, jenž zároveň odráží určitý způsob uvažování. Na základě Brooksovy koncepce se snažím dokázat, že mezi melodramatickou imaginací a Artaudovou vizí divadla existuje afinita, která se projevuje jak v estetické, tak v ideové rovině: docházím k závěru, že divadlo krutosti představuje radikální vyjádření melodramatické imaginace, jež umožňuje naplno realizovat její možnosti. Jak se pokouším ukázat, spřízněnost těchto dvou systémů lze zároveň aplikovat i na film, což dokládám analýzou snímku Rainera Wenera Fassbindera *V roce se třinácti úplňky*, v němž tato spřízněnost vychází najevo. Strukturálně je práce rozdělena do tří částí: v první vymezuji teoretické pole pro zkoumání melodramatu za pomoci dvou klíčových statí, knihy Petera Brookse s názvem *The Melodramatic Imagination* a eseje podobně uvažujícího filmového teoretika Thomase Elsaessera *Tales of Sound and Fury*, ve druhé se věnuji Artaudově divadelní teorii a praxi právě v souvislosti s melodramatickou imaginací a ve třetí pak následuje případová studie, zmíněná analýza filmu *V roce se třinácti úplňky*, která ukazuje, jak se spojitost mezi melodramatickou imaginací a divadlem krutosti může projevit ve filmu.